

SLOVENSKI

vestnik

GLASILO SLOVENSKE KOROŠKE

Letnik III.

Celovec, v soboto 20. XI. 1948

Štev. 83 (176)

Brez KP Slovenije slovenski narod ne bi imel svoje svobode in državnosti

Politično poročilo sekretarja CK KPS tov. Mihe Marinka

V nadaljevanju II. kongresa KPS je podal sekretar Miha Marinko politično poročilo Centralnega komiteja KP Slovenije. V svojem poročilu je med drugim dejal:

»Drugi Kongres KPS je v obdobju, ko je izvršitev prve zgodovinske naloge, ki jo ima subjektivni faktor socialistične revolucije — zrušitev oblasti izkoriščevalcev, vzpostavitev oblasti delovnega ljudstva z delavskim razredom na čelu, že za nami. Komunistična partija Jugoslavije je izpolnila to nalogo v pogojih zmagovite narodnoosvobodilne borbe, izbojevala pod njenim vodstvom. Danes, ko vodi Partija na čelu Osvobodilne fronte oblast delovnega ljudstva in borbo za socialistično preobrazbo tako v naši republiki kot v vsej FLRJ, je važno objasniti, zakaj je Partija mogla izpolniti prvi del svojega zgodovinskega poslanstva.

Delo našega Kongresa bo temeljilo na izredno bogati snovi in analizi, ki jo vsebujejo poročila in referati petega Kongresa KPJ. Linijo so nam jasno označila poročila, referati, resolucije, program in statut petega Kongresa KPJ. Njegova trdna idejna politična osnova in smer bo našemu kongresu omogočila obravnavati problematiko in naše naloge v Sloveniji. Dolžnost našega kongresa je, da splošno sliko in linijo, ki jo je dal peti kongres, konkretizira glede na pogoje, ki jih vsebuje ta borba in razvoj partijske organizacije v Sloveniji.

Nato je Miha Marinko govoril o razvoju

Komunistične partije v Sloveniji in dejal, da se je delavski razred na Slovenskem pojavil kot resen politični faktor konec 19. stoletja, toda njegovo gibanje se je razvijalo pod vplivom skrajnih oportunističnih tendenc socialne demokracije II. Internacionalne, zlasti avstromarksizma. To dejstvo je vplivalo na razvoj delavskega gibanja v Sloveniji tudi po prvi svetovni vojni.

Spričo razmeroma naglega razvoja industrije in proletariata je šlo socialdemokratsko gibanje v Sloveniji zelo v širino in je zajelo večino delavskega razreda, toda v njegovem vodstvu je v vsakem pogledu prevladoval splošni oportunizem avstromarksizma kot vladajoče teoretične in taktične smeri.

Ko je prešel na obdobje revolucionarnih gibanj ob prvi svetovni vojni, je dejal: Splošni evropski revolucionarni položaj se je tudi v Sloveniji obdržal v silnem borbenem razpoloženju delovnega ljudstva. Pod vplivom velike Oktobrske socialistične revolucije so množice spontano prihajale v revolucionarno aktivnost, postavljale so gesla revolucionarne oblasti. V avstro-ogrske armadi se je širil revolucionarni odpor vojakov. S splošno revolucionarno borbo proti vojni, za mir, so se združile nacionalne revolucionarne akcije vojakov, med njimi tudi slovenskih. Po zlomu Avstro-Ogrske so se poleg stavk, ki so zajele tako rekoč vse delavstvo, pojavili tudi v Sloveniji očitni pozikusi za osvajanje oblasti.

Razdobje 1931. in 1932. leta pomeni prehod iz starega obdobja partijske organizacije v Sloveniji v njeno novo obdobje z novim vodstvom.

Tovariša Kardelj in Kidrič, ki sta pričela obnavljati partijsko organizacijo v Sloveniji, sta formirala leta 1932 prvi Pokrajinski komite KPJ za Slovenijo. Od tega časa dalje se je partijska organizacija v Sloveniji razvijala brez sleherne nove prekinitev svojega celotnega dela.

Ko je tov. Marinko prikazal obnavljanje

Odločna, načelna, samozavestna in dosledno protimperialistična politika nove Jugoslavije, politika, ki jo vodi CK KPJ, ki jo vodita tovariša Tito in Kardelj, je neposreden in nujen, zakonit, edino mogoč odraz dosledne borbe za zgraditev socialistične Jugoslavije.

Vsi ki so si zeleti mir so se oklenili Partije

Ko je omenil različne revije in publikacije ter partijske založbe, ki so izdajale prevode Marxovih in Engelsovih del, široko žensko gibanje v okviru »Društva delavskih žena in deklet« pod neposrednim vplivom partijskega vodstva in borbo Partije proti nacionalnemu zatiranju med slovenskimi kmečkimi množicami, je tov. Marinko govoril o težavah, ki jih je imel Pokrajinski komite KPJ za Slovenijo s politično in organizacijsko linijo oportunističnega Gorkičevega vodstva in poudaril, da je te težave olajšal šele prihod tov. Tita leta 1934. Tov. Tito, ki se je bil pred kratkim vrnil iz večletne robije, je 1934. leta s tedanjim Pokrajinskim komitejem organiziral pokrajinsko konferenco partijske organizacije v Sloveniji, ki je politično dala obračun o dotedanjem političnem in organizacijskem delu od 1931. leta dalje, razčistila vrste perečih političnih vprašanj množičnega dela in zaostri la orientacijo Partije na ustvarjanje enotnosti fronte delavskega razreda in na enotno demokratično gibanje ljudskih množic proti diktaturi, za demokratične in nacionalne pravice.

Konec leta 1936 se je vrnil iz inozemstva Edvard Kardelj, da organizira in iz-

vede ustanovni kongres KPS. Ustanovni kongres je bil 18. aprila 1937. leta in ima za KPS ogromen pomen, glede na pravilnost in jasnost partijske organizacije in glede na likvidacijo stanja, ki ga je povzročilo oportunistično vodstvo v Partiji. Nato je govoril o posebnosti linije Ustanovnega kongresa, ki je podana v njegovem manifestu, katerega avtor je Edvard Kardelj, in dejal:

»Še danes po desetletnih izkušnjah z zadovoljstvom čitamo ta manifest in ne moremo nič bistvenega popravljati glede na takratno politično situacijo. Ocena situacije, prikaz preteče nevarnosti in pot borbe, na katero poziva slovenski narod, so naravnost preroški: kasnejši razvoj jih je potrdil. S to analizo stanja in programa, za katerega so se partijski kadri z vso doslednostjo borili na vseh področjih, se je Partiji na široko odprla pot ne samo do delavskih množic, ampak tudi do kmetov, prirodnih in nujnih zaveznikov delavskega razreda, do vseh, ki jih je tiščal jarem nacionalnega zatiranja, do resničnih rodoljubov, ki so želeli mir in narodno neodvisnost. Partija se je osvobodila sektaške lupine, ki jo je dotlej ovirala pri širokem razmahu borbe.«

Razvili smo borbo proti narod. zatiranju

Tovariš Marinko je nato govoril o posebnostih ustvarjanja ljudske fronte v Sloveniji in o značilnostih, ki so bile odločilne za uspehe KPJ in nadaljeval:

»Prva taka značilnost je, da si je naša Partija znala osvojiti leninistična načela o nacional. vprašanju. Ta načela so ji pomagala, da se je znala orientirati v silni kompliciranosti nacionalnih nasprotij v mnogonacionalni državi, ki je — ob vladavini monopolističnega kapitala, sestoji iz buržoazij več narodov — bila ječa narodov, aparat za brezobzirno zatiranje narodov, to se pravi, kjer je hegemonistična velesrbska buržoazija znala deliti svojo oblast z nekimi buržoaznimi vrhovi podjarmljenih narodov. Treba je bilo osvoboditi izpod vpliva buržoazije široke sloje kmečkega prebivalstva in malomeščanstva, ki so tej buržoaziji sledili zaradi demagoških narodno-osvobodilnih, demokratskih in socialnih gesel ter vere. Znati je bilo treba razviti borbo proti narodnemu zatiranju, za narodno enakopravnost, hkrati pa odpravljati nacionalno mržnjo do drugih narodov, s katero je nacionalna buržoazija držala množice pod svojim vplivom, ki jo je velikosrbska vladajoča buržoazija tudi tolerirala in celo gojila, da se je ob teh nacionalnih nasprotjih, ob podpori buržoaznih vrhov posameznih narodov, mogla držati na oblasti.«

Ko je govoril o ustanovitvi nacionalne Kompartije, je dejal:

»Ustanovitev nacionalne Kompartije je prvič — omogočila proletarski Partiji, da se je približala tistim narodno zatiranim množicam, ki so še imele predsodke do nje, ker se še niso osvobodile vpliva reakcionarne buržoazne propagande proti komunistom;

drugič — olajšala iztrgati te množice, ki so nacionalno zatiranje najhuje čutile, izpod vpliva reakcionarnih strank, olajšala razkrinkovanje laži kmečkih voditeljev in drugih oportunističnih malomeščanskih političnih stremuhov;

tretjič — olajšala je Partiji, da je ustvarjala take oblike po svojem bistvu ljudskofrontovske politične organizacije, ki je bila pri dani socialni strukturi, pri danih političnih elementih malomeščanskih struj in strank najbolj sprejemljiva.

Zaradi tega posamezne nacionalne partijske organizacije niso bile vezane na neke vsedržavne šablone frontovske politične organizacije, ki bi sicer brez dvoma ovirale pritegovanje raznih malomeščanskih separatistično nastrojenih grup in stranic, ki so pa potem z okrepitvijo gibanja izgnale predsodke in laže — iskreno ali ne — pristajale na ljudskofrontovsko sodelovanje v vsedržavnem obsegu. (Nadaljevanje na 5. strani.)

Partija je kljub terorju pozvala na odpor

Tov. Marinko je nato dejal, da so bili takrat sicer dani objektivni pogoji za revolucionarno in protimperialistično reševanje nacionalnega vprašanja, za vzpostavitev oblasti delovnega ljudstva, da pa subjektivne sile, ki bi povedle množice v boj z dosegom tega cilja, takrat ni bilo. Oportunizem in pomanjkanje revolucionarne teorije v socialističnem delavskem gibanju sta se v usodnem času odrazila v pomanjkanju organizirane, smotrno vodene množične akcije za oblast.

V strahu pred socialistično revolucijo so se slovenske buržoazne stranke vseh odtenkov posluževale slehernega sredstva, da razbijejo delavsko gibanje in da revolucionarni pokret zavro, oslabe in razvedene.

Ker se med starimi socialističnimi voditelji ni našel skoraj nihče, ki bi tradicije socialističnega delavskega gibanja hranil in jih razvil na višji, revolucionarni, resnično marksistični osnovi, so stopili v ospredje novi ljudje.

Nato je Miha Marinko omenil neodločnost socialističnih levičarjev, ki se niso upali postaviti na čelo revolucionarne borbe, prikazal je nekatere pomanjkljivosti delavskega gibanja v Sloveniji in govoril o vplivu meščanske ideologije in grupaških ter frakcijskih borbah, ki so se razvijale v vodstvu Partije in dejal:

»Zdravemu delavskemu kadru v partijski organizaciji pa gre kljub temu zahvala, da so te borbe ostale omejene na vodstvo in da niso prodrle globlje v samo partijsko organizacijo v Sloveniji.«

Ko je govoril o položaju v stari versajski Jugoslaviji, ki se je pokazala kot krčevit vozil silnih notranjih protislovij

in nasprotij, je tov. Marinko dejal, da je v takem položaju buržoazija vzpostavila teroristično in krvavo šestojanuarsko monarho-fašistično diktaturo. Po krivdi vodstva KP Jugoslavije in pokrajinskega vodstva pa je bila partijska organizacija v Sloveniji slabo pripravljena na borbo proti uvajanju diktature in proti sami diktaturi. S frakcijskim vodstvom in grupaštvom pa je bilo okuženo le takratno partijsko vodstvo v Sloveniji, dočim je bila partijska organizacija na terenu zdrava.

Ko je omenil naravnost preprečevanje študija je dejal, da se je v organizacijah Zveze komunistične mladine tedaj razvilo veliko stremenje po spoznanju marksistično-leninistične teorije in revolucionarne taktike, toda komunistični mladinci so bili prepušteni popolnoma sami sebi. Samoiniciativno so snovali študijske in propagandne krožke, v katerih so sodelovali in preko njih dobili zvezo s Partijo tovariši Kardelj, Kidrič, kasneje Tomšič in drugi. Iz teh krožkov se je komunistična mladinska organizacija širila na srednje šole v Ljubljani, pa tudi po drugih slovenskih mestih.

»Ob nastopu šestojanuarske diktature je delavski partijski kader po tovarnah in komunistični mladinski kader visoko dvignil zastavo revolucionarne akcije. Tudi v Sloveniji je bila Partija edina, ki je kljub najbrutalnejšemu terorju pozvala ljudstvo na odpor proti šestojanuarski diktaturi.

Čeprav je brezobzirni teror monarho-fašistične diktature leta 1929 in leta 1930 partijsko organizacijo v Sloveniji skoraj popolnoma razbil, je partijska organizacija že 1931. leta v Sloveniji znova začela,

Slovenski komunisti na Koroškem bomo ostali zvesti naukom marksizma-leninizma

Zastopnik slovenskih komunistov na Koroškem in sekretar Pokrajinskega odbora Osvobodilne fronte za Slovensko Koroško tovariš Karol Prušnik — Gašper je imel, živahno pozdravljen, na II. kongresu Komunistične partije Slovenije naslednji govor:

*Tovariši in tovarišice delegati!

Prinášam vam tople, borbene pozdrave slovenskih komunistov in vsega slovenskega ljudstva na Koroškem. Koroški Slovenci poznamo KPS kot edino odločno pobornico za združitev slovenskega naroda že iz predvojne dobe. Spominjam se, ko smo komunisti že od leta 1934 dalje vodili borbo za zedinjeno Slovenijo, širili različno slovensko komunistično literaturo, kakor n. pr. časopis »Delo« ter razkrinkavali in opozarjali na pretečo vojno, katero je pripravljala avstrijsko-nemški in italijanski fašizem. Slovenski komunisti na Koroškem smo takrat delali v smislu zgodovinske izjave treh komunističnih partij o borbi za združenje slovenskega naroda. Leta 1935 smo bili zato obsojeni na več let težke ječe. Že takrat je Komunistična partija pozivala k sodelovanju vse zavedne Slovence in mnogi od njih so postali naši iskreni in zvesti sodelavci.

V letih vojne proti nemškemu fašizmu je bila tudi na Koroškem Komunistična partija tista sila, ki je ustvarila osnovo za široko osvobodilno gibanje. Komunisti smo bili prvi aktivisti Osvobodilne fronte, prvi partizani. S pomočjo, ki nam jo je nudila Komunistična partija Slovenije in njen Centralni komite, nam je uspelo ustvariti partizanske odrede, razširiti Osvobodilno fronto po vsej Slovenski Koroški. Novembra 1943 je bil formiran Pokrajinski komite za Koroško, ki je vodil osvobodilno borbo do konca in imel v rokah vso iniciativo osvobodilnega gibanja na Slovenskem Koroškem. Sloven. partizanske enote so se borile in kontrolirale vse ozemlje Slovenske Koroške od Svinjske planine preko Celovca in Beljaka pa do skrajnega zapada v Ziljski dolini. Po vsem tem ozemlju so grobovi slovenskih partizanov. Na ta način je slovenski narod s krvjo začrtal svoje nacionalne meje. Slovenski komunisti na Koroškem tudi nikdar niso pozabili svojih internacionalističnih dolžnosti do avstrijskih tovarišev. Tega nas je naučila Komunistična partija Jugoslavije, temu vprašanju smo vedno posvečali največjo pažnjo. Storili smo vse, da čim bolj podpremo tudi avstrijske demokratične sile, da bi pomagali Komunistični partiji Avstrije organizirati protifašistično fronto za borbo proti imperializmu. Žal uspehi tega prizadevanja niso bili veliki. V vsej Avstriji je bila edina učinkovita oborožena borba proti nacizmu borba slovenskih partizanov na Koroškem. To je zgodovinsko dejstvo, ki ga ni mogoče izbrisati ali potvrditi, čeprav se danes v Avstriji trudijo prikazati nasprotno in pri tem ne izbirajo sredstev. Kakor danes, tako smo se tudi takrat borili za priključitev Slovenske Koroške k novi Jugoslaviji.

Objektivni pogoji za organiziranje oborožene borbe na Slovenskem Koroškem so bili neprimerno težavnejši kakor v Avstriji, če upoštevamo samo geografsko-vojaški položaj Slovenske Koroške. Vendar smo slovenski komunisti na Koroškem s svojo vztrajnostjo ustvarili pri slovenskem ljudstvu tiste subjektivne pogoje, ki so bili v stanju premagati vse težave oboroženega odpora proti poživiljenemu fašizmu.

Ob koncu vojne smo se znašli slovenski komunisti skupno z vsemi zavednimi Slovenci znova v položaju zatiranega naroda. Pričela se je nova doba, doba borbe proti imperializmu in proti oživljanju nemškega nacizma. Ni slučaj, da so se britanski okupacijski organi postavili na stran avstrijske buržoazije na Koroškem in postali zaščitniki stoletnih zatirancev slovenskega ljudstva. Tako kakor po vsem svetu, vidi zapadni imperializem tudi na Koroškem prav v osvobodilnem gibanju koroških Slovencev svojega najnevarnejšega sovražnika. Naša osvobodilna borba je dobila izrazit protimperialističen značaj. Naša borba ni samo borba za naše nacionalne pravice, ampak tudi borba proti novemu fašizmu proti silam mednarodne reakcije. Kdo se danes v Av-

striji z dejanji ne le v besedah bori proti imperializmu, dokazuje predvsem število obsodb, kazni, fizičnih napadov in raznih šikan, katerim so izpostavljeni zavedni koroški Slovenci od britanskih in avstrijskih oblasti. Treba je pred vsem svetom povedati, da na Koroškem tudi po končani vojni ni konec fašističnih metod, celo krvavih napadov. Zabeleženih imamo od maja 1945. pa do danes nič manj kot 190 obsodb z 280 meseci zapora ter velikimi vsotami denarne kazni, poleg tega pa preko 300 hišnih preiskav pri najbolj zavednih slovenskih antifašistih. Te žrtve slovenski revolucionarji in antifašisti niso prenesli samo za priključitev Slovenske Koroške k FLRJ, ampak so bile doprinese v borbi proti sovražniku, ki zatira in izkorišča tudi avstrijski proletarijat.

Kljub vsemu je osvobodilno gibanje koroških Slovencev, v katerem se udeležujejo kot prvoborci komunisti slovenske narodnosti, šlo skozi vse težave, ostalo je enotno in se v borbi nadalje krepi in razvija. Omenil sem že, da se je v zadnjem času pričel napad na slovenske komuniste na Koroškem še z druge strani. Kljub vsem dokazom resničnega internacionalizma in revolucionarnosti in to v dejanjih, ne le v frazah, danes vodilni tovariši iz vrst KPA klevetajo slovenske komuniste, ki smo izrazili vdanost Komunistični partiji Jugoslavije in tov. Titu, obrekujejo nas kot največje izdajalce naprednega gibanja, da celo kot izdajalce lastnega naroda. Dogaja se, da sedaj ljudje sumljive partijnosti nastopajo v tej goni proti Komunistični partiji Jugoslavije in slovenskim komunistom na Koroškem.

Ne bom našteval vseh do kraja nekomunističnih in netovariških ukrepov, ne izključevanje starih revolucionarjev in protifašističnih borcev iz KPA, ne brezprincipielnih in brezplodnih diskusij. Navedel bom samo najnovejši primer, ki kaže, kakšna je morala v vrstah Komunistične partije Avstrije, kar se tiče odnosa do Komunistične partije Jugoslavije in nas koroških Slovencev.

Nato je tovariš Karol Prušnik — Gašper omenil 14. kongres KPA na Dunaju in izjavo mladincev Demžarja, ki jo je prebral na kongresu in v kateri je »v imenu štirih izvoljenih slovenskih delegatov, v imenu vseh koroških slovenskih komunistov najodločneje obsodil izdajalsko kliko Tita — Kardelja«. Ko je citiral nekaj odstavkov iz pisma, ki ga je Demžar po kongresu poslal »Slovenskemu vestniku« in v katerem pravi, da je na kongresu bil prisiljen, da prebere izjavo, ki so mu jo predložili nekateri avstrijski tovariši, je tovariš Karol Prušnik nadaljeval:

*Tovariši in tovarišice, da taki načini, ki se jih poslužujejo tovariši iz CK KPA, nimajo nič skupnega z marksizmom-leninizmom, ni treba posebej dokazovati.

Iz tega primera je razvidno, da klevetniška kampanja proti Kom. partiji Jugoslavije, ki jo vodijo vodilni avstr. komunisti na Koroškem, ni mogla razbiti enotnosti slovenskih komunistov in slovenskega osvobodilnega gibanja. Pač pa so njene posledice nad vse škodljive za nadaljnjo enotno akcijo demokratičnih sil v borbi proti nacizmu in mednarodnemu imperializmu. Mi nikdar nismo od avstrijskih to-

varišev zahtevali več kot je bilo v njihovih močeh. Upoštevali smo vedno, da se mora Komunistična partija Avstrije boriti z velikimi težavami, z notranjimi in zunanjimi sovražniki, toda prav zato smo vedno delali za čim tesnejšo akcijsko enotnost. Tudi danes smo prepričani, da bi Komunistični partiji Avstrije in stvari mednarodne protimperialistične borbe mnogo bolj koristilo, če bi vodilni avstr. tovariši na Koroškem ne iskali glavnega problema v izmišljenih napakah slovenskih komunistov v delu Komunistične partije Jugoslavije, ampak da bi usmerili vse svoje sile v borbi proti nacizmu na Koroškem, v borbi proti domači reakciji in proti imperializmu. Mislim, da bi tovariši avstrijski komunisti storili bolje, če ne bi krčevito iskali samo napak v Komunistični partiji Jugoslavije, temveč bi se od nje rajši poskušali česa naučiti. Mislim, da bi se od Komunistične partije Jugoslavije predvsem lahko naučili doslednosti in resnične revolucionarnosti ter pravega internacionalizma, ki se ne kaže le v besedah, ampak v dejanjih, naučili bi se lastnosti, ki so danes na Koroškem še posebno potrebne, to je budnost v borbi proti notranjim sovražnikom in agentom imperializma, ki svoje delo dostikrat odvajajo pod plašč najglasnejših revolucionarnih fraz.

Slovenski komunisti na Koroškem se bomo še nadalje učili od Komunistične partije Jugoslavije in tovariša Tita, ker vemo, da je Komunistična partija Jugoslavije zvesta in dosledna uresničevalka velikih idej marksizma-leninizma.

Slovenski komunisti na Koroškem in vsi napredni Slovenci in antifašisti se ne bomo ustrašili nobenih žrtev v borbi proti imperializmu, v naši borbi za združitev z vsemi jugoslovanskimi narodi in za zmago naprednih svobodoljubnih idej po vsem svetu, idej velikih učiteljev delovnega ljudstva Marxa, Engelsa ter Lenina in Stalina.

Pri uničevanju slovenskega kmeta se poslužujejo najpodlejših metod

Kmetje iz okolice Pliberka protestirajo proti gospodarskemu nasilju

V nedeljo, dne 14. novembra 1948 so na povabilo Kmečke zveze za Slovensko Koroško v Pliberku zborovali kmetje vse bližnje in daljnje okolice. V polnem razumevanju, da potrebujejo delavci v industriji, obrti in v mestih ter njihove družine po dolgih letih nezadostne prehrane danes nujno odmerjene količine živeža, predvsem mesa, masti in inleka, so kmetje na zborovanju izrazili skrajno ogorčenje nad protipostavnimi in roparskimi ukrepi okrajnega glavarstva Velikovec in njemu pristojnih ter njemu podrejenih organov pri iztirjatvi, prevzemu in odkupu klavne živine v zadnjih tednih.

Na zborovanju so sklenili soglasno protest, ki so ga naslovili na deželnega glavarja Wedeniga, in v katerem so po vrsti nakazali in dokazali vse gorostastne krivice. V protestni resoluciji zborovanja so med drugim soglasno ugotovili: »Iztirjatev živine, kar dokazujejo vsi primeri, predvsem pa nasilno odvzemanje plemenitih bikov, brejih in molžnih krav dovolj jasno, gre v okraju za popolnim uničenjem naših gospodarstev. Živina je pričetek in konec vsakega kmečkega gospodarstva. Ti primeri pa dokazujejo, da hočejo oblasti na Koroškem napraviti konec naši živinoreji in da bi nas s tem spravili na beraško palico.

Predpisani kontingenti pri oddaji živine so previsoki, ker so v naših krajih vsa leta ravno s strani oblasti zanemarjali živinorejo, ker ni dobre poletne paše in izdatne krme. Pri odmeri oddaje, pri iztirjatvi ter pri ocenjevanju ob priložnosti prevzema ravna pristransko in v našo škodo, ker to delajo ljudje, ki so nam največji nasprotniki.

Zaradi teh šikan in krivic, ki se godijo in večajo nad nami z dneva v dan, smo slovenski kmetje, da bi jih odpravili in se zaščitili pred nadaljnjim izkoriščanjem, zahtevali pri kmetijski zbornici, pri deželni vladi in ministrstvu za kmetijstvo in gozdarstvo na Dunaju naše izvoljene zastopnike v vseh ustanovah, kjer odločajo o oddaji pridelkov in o kmetijstvu na splošno.

Z gospodarskim terorjem hočejo ponemčiti slovensko zemljo

Zahtevali smo, da deželna vlada uredi pašniške razmere na Koroškem in zajamči kmetom svobodo paše po veleposestniških planinskih in gozdnih pašnikih. De-

želna vlada je to odbila. Zahtevali smo, da nam znižajo oddajo mleka, živine in lesa ter da odpravijo oddajo koruze; da zaradi izredno slabe letine krompirja pridelek v posameznih predelih še enkrat ocenijo in da potem predpis oddaje uravnajo po dejanskem pridelku, da zvišajo ceno poznega krompirja. Da zboljšamo pridelek, smo zahtevali materialno podporo v obliki gnojil in semenskega žita. Vse te zahteve niso upoštevale ne lokalne in ne okrajne oblasti, niti deželna vlada. Deželna vlada nas tudi ni poznala takrat, ko je imela na razpolago za kmetijstvo Koroške nad 11 milijonov šilingov in jih je razdelila za našim hrbtom. Pri okrajnem glavarstvu naših prizivov ne rešujejo, vsi romajo v koš.

Vse to dokazuje, da na Koroškem poznajo slovenske kmete samo takrat, če predpisujejo dajatve in davke. To dokazuje namero koroških oblasti: Slovenske kmete bi radi uničili z vsemi sredstvi in jih upropastili ter s tem končno uresničili imperialistično geslo vseh treh Avstrij, ki je bilo in je ponemčenje slovenske zemlje in ljudstva, ki prebiva na njej.

Odločne zahteve slovenskih kmetov

V resoluciji so kmetje zahtevali od deželnega glavarja:

1. Da takoj odloči, da sprejmejo zastopnike Kmečke zveze za Slovensko Koroško kot zastopnike producentov v deželni, v okrajne in občinske oskrbovalne odbore v okrajih Velikovec, Celovec, Beljak in Šmohor, za kar ima po oskrbovalnem zakonu možnost in pravico.

2. Da takoj odredi ukinitve nasilnega odvzemanja živine potom orožništva v okraju in na Slovenskem Koroškem do časa, dokler ne bodo sedeli v oskrbovalnih odborih zastopniki Kmečke zveze za Slovensko Koroško.

3. Da odredi, da nemudoma izplačajo pod pretvezo kazenskega odvzema nasilno odvzeto živino po pravičnih cenah in da v prihodnjem letu znižajo kontingent oddaje klavne živine na Slovenskem Koroškem za 50 odstotkov.

4. Da odredi odstranitev barona Boyneburga, Guetza in Teppana z njihovih položajev ter da odredi, da pritegnejo k ocenjevanju klavne živine pri prevzemu povsod zastopnike kmetov, ki uživajo zaupanje okolice.

Resolucijo zaključujejo: »Izrecno po-

udarjamo, da ne odstopimo od teh zahtev, dokler jih ne boste izpolnili in da bomo odgovarjali dotlej na vsak teror in vsako nasilje nad nami po svoji lastni uvidevnosti in presoji.

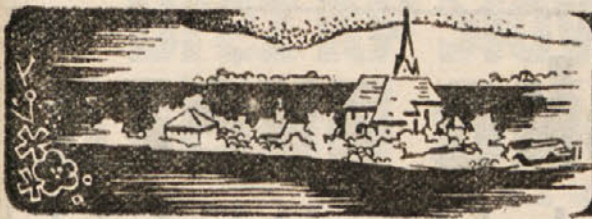
Wedenig noče priznati resničnega položaja slovenskih kmetov

V četrtek, 18. novembra 1948 je sedemčlanska delegacija pod vodstvom podpredsednika Kmečke zveze za Slovensko Koroško, tov. Vinka Pečnika predala protestno resolucijo deželnemu glavarju. Ker je bila pisana v slovenskem jeziku, se je zdela Wedenigu verjetno brezpomembna in jo je brez da bi jo prečital hotel odločiti. Šele na poziv tajnika Kmečke zveze mu je izročil resolucijo, katero je potem ta razčlenil in dokazal nje vsebino. Razgovoru v slovenskem jeziku se je Wedenig odrekal, ker »ne obvlada popolnoma slovenskega jezika, ker je pač samo koroški Slovenec«.

Zatajiti in zanikati je hotel dejstvo, da delajo OeVP-jevski in nacistični nestrpnosti slovenskim kmetom gospodarsko krivico, kljub temu da je osebno že neštokrat hujškal in podžgal vse nacionalne nestrpnosti k zatiranju, izkoriščanju in ustrahovanju slovenskega ljudstva. Zanikati je hotel dejstvo, da so slovenski kmetje gospodarsko zapostavljeni in dal delegaciji za razumeti, da se ne sme nikakor pritoževati. Celotni govor, ki ga je držal delegaciji, je izzvenel v tem, da bodo morali slovenski kmetje oddati, kar so dobili odmerjenega, naj vzamejo kjer hočejo. Ko je delegacija s citiranjem odstavka o oskrbovalnem zakonu, po katerem on kot deželni glavar odredi sestav oskrbovalnih odborov in lahko pokliče in odpokliče člane tega odbora, podkrepila zahtevo po zastopnikih Kmečke zveze za Slovensko Koroško v oskrbovalnih odborih, je pričel igrati vlogo hlapca veleposrednikov in se skliceval na to, da je za imenovanje zastopnikov merodajna koroški Slovincem nič manj kot Wedenig nasprotna kmetijska zbornica.

Ob koncu je spričo dosledne borbe delegacije bil prisiljen, da je dal zagotovilo, da bo dogodka v Pliberku najstrožje kontroliral in krivce neusmiljeno kaznoval ter da bo ugodil upravičenim zahtevam.

Slovenski kmetje bodo vodili točen račun o dejanjih, ki bodo sledila tem zagotovilom.

Po naši zemlji

Teden dni na gradnji v Žitari vesi

Ko sem na zadnjem plenumu Zveze mladine za Slovensko Koroško, na kate-rega sem bil povabljen kot gost, slišal o uspehih pri gradnji našega prosvetnega doma v Žitari vesi, sem se odločil, da grem za nekaj dni tja. Že takoj naslednji ponedeljek sem se odpeljal proti Žitari vesi, kjer so čakali že nekateri tovariši s kislini obrazi. Vprašal sem jih, zakaj so tako slabe volje, in dobil sem za odgovor: »Prišli smo, da bi delali, zdaj pa imamo takšno vreme«. Skupno smo se jezili nad vremenom, na to pa smo se menili, kdo bo kuhal, kajti trenutno ni bilo nobene mladinke na gradnji. Vsi smo hoteli oditi na gradnjo, nobeden ni hotel ostati doma in igrati vlogo kuharja. Prav v trenutku, ko smo bili najbolj razgreti, so se odprla vrata in v sobo je stopil rešitelj v osebni tov. Milke. Vsa naša slaba volja je splahnela in kisli obrazi so se zgubili, kajti tov. Milka ni samo dobra in spretna kuharica, temveč tudi požrtvovalna tovariška, ki ima za vsakega posameznega lepo besedo in ljubezniv smehljaj. Kmalu smo začeli s petjem in smo se veselili, da je čas kar prehitro minil. Medtem je šel tov. Pepi ven in ko se je vrnil, nam je z veseljem obrazom povedal, da bo jutri lepo vreme in da bomo lahko gradili. Kmalu smo se odpravili na svoja ležišča, da se odpočijemo za prihodnji dan.

Torek zjutraj je bilo še precej hladno, ko smo vstali, ampak kljub temu smo se veselili, da bo lep dan. Tov. Milka nas je že klicala k zajtrku. Posedli smo za mizo in Milka je postavila pred nas velikansko skledo žgancev in kave, da smo se kar čudili, kdaj je to napravila. Ponovno smo se prepričali, da ne nosi zastoj ime dobra kuharica, kajti zajtrk nam je vsem nad-vse dobro teknil.

Po zajtrku pa haid na delo. Ko smo prišli na gradilišče, so že čakali tov. Mihej, Korl in Vastl s svojimi vozili, s katerimi so dovažali pesek za beton. Takoj smo se oprijeli dela in kmalu nam je postalo vroče. Vse dopoldne smo mešali beton in pomagali zidarjem pri delu. Opol-dne pa smo šli »domov«, kjer nas je Milka čakala z dobrim kosilom. Hitro smo napolnili svoje želodce in tudi za vesele pogovore nismo imeli dovolj časa, kajti čakalo nas je popoldansko delo. Šele zvečer, ko smo utrujeni prišli z gradilišča, smo našli malo časa za veselje. Med petjem in pogovarjanjem je minil čas in prišla je ura, ko smo se vlegli k počitku. Prihodnji dan nas je čakalo spet delo, kajti obet-al se je lep dan.

Vsak dan se je na gradnji menjalo razno delo, enkrat smo delali beton, drugič smo zidali ali pripravljali les za ostrešje itd. Med delom skoraj nismo opazili, kako hitro je potekel čas. Tudi nismo ostali sami, vsak dan so prihajali novi graditelji, mladinci in mladinke, ki so se takoj po prihodu uvrstili med naše vrste. Seveda je bilo tudi ob večerih vedno bolj veselo, pogosto smo prepevali in se veselili na razne načine. Ob večerih smo se zbirali tudi na študijskih sestankih, kjer smo skupno obravnavali posamezna vprašanja in čitali razne brošure.

Tako se je nadaljevalo življenje v Žitari vesi, čez dan smo delali na gradilišču, ob večerih pa so se vrstili študij, petje in zabava. Vsi so bili z veseljem tako pri delu, tako pri učenju. Povsod si videl sa-

mo vesele nasmejane obraze in voljo do dela, kajti vsi smo se zavedali, da gradimo svoj lastni dom, ki bo naša last, last vsega slovenskega ljudstva na Koroškem. Trdno bo stal kljub vsemu šikaniranju in terorju s strani policije, kljub zavlačevanju dodelitve gradbenega dovoljenja in materiala. Gospodje na deželni vladi ali kjer koli že sedijo naj se zavedajo, da mi koroški Slovenci nismo več tisti ponižni hlapci, ki se zadovoljijo s tistim, kar gos-podu pade s preobložene mize, temveč se danes zavedamo, da smo del naroda, ki je enakopraven. Mi vemo, kaj so naše pravice in če jih nam nočejo dati zlepa, si jih bomo priborili, nikoli in nikdar pa se jim ne bomo odrekli, ravnali se bomo po geslu: Tujega nočemo, a svojega ne damo!

Bilčovs

Dne 16. novembra t. l. smo ob veliki udeležbi tukajšnjega prebivalstva spremili k zadnjemu počitku Janeza Mosbicer pd. Paternevevega Hanzija. Dasi je bil celo svoje življenje skromen in ponižen, pa k temu še od nesrečnega padca v svoji mladosti popolnoma gluha, ga je spoštovala in cenila vsa župnija. Rajni se ni priste-val k visokim poklicem, ampak prepro-sto kmečko delo je opravljal vse svoje življenje. Imel je v sebi nekaj, kar ga je delalo velikega v življenju, ter ga tudi pove-ličevalo ob smrti in to je bilo ponos in ljubezen do dela, spoštovanje do stanu, ki v potu svojega obraza dela in se trudi, da preskrbi s hrano vse ljudstvo. Kmečko delo je bilo njegovo veselje in četudi je dosegel 68 let starosti, je do konca svo-jega življenja to delo opravljal pri svo-jih sorodnikih, katerih številnim družinam je bil vedno velika opora v težkih dneh, posebno med prvo in tudi minulo svetovno vojno.

Njegovo veselje je bilo tudi umno čebelarstvo, s katerim se je bavil blizu 40 let in imel v tej stroki tudi bogate izkušnje. Poleg vsega tega je bil rajni globoko ver-en in narodno zaveden Slovenec. Svoj narod je ljubil in si prizadeval, da bi ga ljubili tudi vsi tisti, za katere je delal in skrbel. Včasih ga je tudi bolelo, da njegov trud ni imel povsod tudi zaželjenega uspeha. Bil je dobra duša in ni želel nič drugega kot to, da bi svojim mogel po-kazati vedno pravo pot.

Ker je bil gluha in ni mogel slediti go-vorom naših zborovanj, je kljub temu s

čitanjem knjig in časopisov bil vedno na tekočem ter tako tudi stalno vedel, kje je prava pot v našem narodnem življenju. Tako je rajni Hanzij legel v grob svoje ljubljene slovenske zemlje, naj mu bo ta lahka in naj se v njej odpočije od truda svojega življenja.

Kostanje

Ker že daj časa nismo poročali o do-godkih v naši vasi, hočemo to danes na-doknaditi. Kakor povsod po naših krajih se moramo tudi mi na severni jezikovni meji boriti proti ostankom fašizma, bo-riti se moramo za osvoboditev našega še zatiranega slovenskega ljudstva. Zato se tudi zbiramo na naših sestankih, kjer pre-gledamo svoje uspehe in kjer si zadamo smernice za svoje nadaljnje delo.

Tako smo se zbrali tudi v nedeljo, dne 7. t. m. na sestanku, kjer nam je tovariš iz Celovca pojasnil vprašanja o zunanji politiki in nam govoril o razmerah v Av-striji in posebno na Koroškem. Govoril je o borbi delovnega ljudstva proti re-akci, ki z vsemi sredstvi skuša obdrža-ti svoje položaje v svetu. Tovariš refe-rent je nakazal nakane naših sovražni-kov, s katerimi skušajo razbiti našo enot-nost v borbi za naše pravice ter poudaril, da reakciji kljub vsemu prizadevanju in kljub vsemu terorju ni uspelo, da bi nas odvedli od naše upravičene borbe. Ob koncu je ponovno poudaril potrebo po še tesnejši povezavi z vsemi naprednimi si-lami v svetu. Naglasil je, da nam bo samo z enotno in strnjeno borbo uspelo, da si bomo v tej borbi priborili zmago, svoje

pravice in resnično svobodo slovenskega ljudstva na Koroškem.

Vsi smo se strinjali z besedami referen-ta. Po govoru je bila diskusija, v kateri smo dali izraza svojemu navdušenju nad besedami tovariša iz Celovca, kajti govo-ril je o vprašanjih, ki so najbolj našemu srcu. Na sestanku smo se pogovarjali tu-di o domačih zadevah, ki nas težijo.

Tudi mi tukaj na severni jezikovni me-ji se moramo boriti proti nakanam reakci-je. Posebno tukaj pritiskajo sovražniki slovenskega ljudstva s še večjo silo in poskušajo, da bi uničili slovenski živelj. Fašizem je bil v zadnji vojni vojaško strit, živi pa še fašistična miselnost. To vidimo tudi pri nas, ko se dviga podoben sovražnik, samo da si je nadel drugo obleko in se v svojem neizbrisnem so-vraštvu do slovenskega ljudstva zaletava v prebivalstvo Slovenske Koroške, ki si ne želi nič drugega, kot pa domov k svo-jemu materinemu narodu, ki si želi velikega bratstva delovnega ljudstva.

Na tem sestanku smo ponovno videli, da bomo samo s skupnim delom želi za-željene uspehe pri svojem delu in smo sklenili, da se bomo še tesneje združili v neločljivo borbeno enoto.

Po končanem sestanku smo šli vsi za-dovoljni na svoje domove.

Seveda se mi Kostanjčani udeistvuemo tudi na kulturnem področju. Z velikim uspehom smo uprizorjali po raznih krajih Slovenske Koroške, med drugim tudi na nasevernejši jezikovni meji, na Diekšah, našo nepozabljivo Miklovo Zalo. Prepri-čani smo, da jo je vsak rojak v srcu po-nesel na svoj dom kot simbol zvestobe do svoje rodne zemlje. Zdaj pa smo se odločili, da se bomo učili novo igro, ki jo bomo uprizorjali na naših slovenskih odr-ih, kajti tudi prosveta je del naše nara-dnoosvobodilne borbe, ki jo bomo nara-dnolevši vse dotlej, da bo tudi našem ljud-stvu zasijalo sonce svobode.

SPZ naznanja:

Slovensko prosvetno društvo »Svobo-da« v Št. Janžu v Rožu ima v soboto, dne 20. novembra 1948 ob 19. uri pri Tišler-ju v Št. Janžu svoj redni letni občni zbor.

Igralci SPD »Matjaž« gostujejo v ne-deljo, dne 21. novembra 1948 ob 11.30 uri v kinodvorani v Železni Kapli z igro »Zadnji vitez Reberčan«.

SPD »Vztrajnost« v Vogrčah uprizori v deljo, dne 21. novembra 1948 ob 11.30 uri pri Škofu igro »Razvalina življenja«.

Slovensko prosvetno društvo »Zvezda« v Hodišah priredi v nedeljo, dne 11. t. m. ob 14.30 uri v društveni dvorani v Hodišah igro »Divji lovec«.

OPOZORILO

Občni zbor hranilnice in posojilnice za Bistrico v Ziljski dolini, ki bi moral biti v nedeljo, dne 21. t. m., bo preložen in bo-mo še pravočasno sporočili novi datum. Odbor

Vse po računu! Kdor je pame-ten, bo delal prostovoljno tako, da bo vse narejeno, kar je v planu popisano ter zra-čunano. Kdor pa ni pameten, tudi ne bo smel vsega počenjati po svoji nori glavi. Tudi naš lisec mora ubogati, ko ga vpre-žete, čeprav nima pameti.

Kaj hočeš reči, da nisem pameten? Mla-dina dandanes preveč govori! Ali naše skušnje niso nič? Ko sem bil jaz mlad...

Saj se ne bova pričkala, oče, kako je bilo včasih! Zdaj je pač drugače. Pa tudi tako ne sme ostati. Da bi bilo boljše, mo-ramo delati z glavo. Pametno moramo gospodariti!

Boš že videl, kako se gospodari, ko se boš moral sam ubijati na tem posestvu! Noben plan ti ne bo pomagal, če ne boš znal pljuniti v roke!

Prav zato pa imamo načrt, da bomo znali tudi pljuniti v roke. Zato, da se bo-mo naučili delati bolje. Ne, da bi delali te-že, ampak da bomo naredili več in da bomo delali laže. Ali na njivi kopljenjo z motiko, ko imamo plug? In zakaj bi oral s plugom ves dan, če lahko s traktorjem zorjem v eni uri? Zakaj mlatimo zdaj z mlatilnicami, včasih ste pa s cepci?

Ali ti bo traktor delal tudi gnoj?

Ne traktor, ampak krave. Sami veste dobro, da nam dajo krave več in boljše-ga gnoja kakor konji. Krave pojedjo manj in od njih imamo več koristi. Konje seveda tudi potrebujemo, toda ne bomo jih več potrebovali toliko, ko bomo orali s trak-torji in vozili z avtomobili. Traktor pa bo vlačil tudi les iz gozdov.

Z avtomobili boš vozil? Jutri si jih pa boš kupil, kajne?

Čim prej bomo izpolnili načrt ali pet-letko, tem prej bomo imeli dovolj tudi traktorjev. Vsak kmet seveda ne bo imel traktorja in avtomobila. Saj tudi gasilske brizgalne nima vsak, vsi skupaj jo pa ima-mo. Vsi bomo potrebovali traktorje in morda tudi nekaj tovornih avtomobilov, zato bo vse to skupna last.

Nočem te več poslušati! Morda je celo greh, ker poslušam takšne stvari v ne-deljo. Nikar ne misli, da boš spreobrnil takšnega starega osla v boljše vika!

3. Nikdar ni bila napisana zanimivejša povest

Prepir med očetom in sinom se morda še ni končal. Za naju ni več zanimiv. Če

bi hotela opisati vse takšne prepire, bi porabila preveč papirja. Tudi s pisanjem je treba pametno gospodariti.

Midva se ne bova prepirala. Saj tega tudi ne utegnava. Zelo hitro se morava pogovoriti o tem, kaj vse je »popisano in izračunano« v zakonu o petletki. Govori-va o zakonu. Ta zakon je prav za prav nekakšna povest. Silno zanimiva, najbrž zanimivejša še ni nihče napisal. Nobena povest pa tudi ni še nikdar posegla bolj globoko v vse naše življenje kakor ta.

Ali veš, kaj pomeni njeno uresničenje?

Ta povest mora namreč postati resnična. To uresničenje pa pomeni, da bomo v petih letih napredovali bolj kakor prej v petdesetih.

Z drugimi besedami: Naše življenje se bo podaljšalo za pol stoletja. Zakaj živeti pomeni nekaj doživeti. Mi pa bomo do-živeli v petih letih toliko, da bi tega si-cer ne dočakali v dolgih desetletjih. V pe-tih letih se bo razvilo naše novo gospo-darstvo, razvili se pa bomo tudi mi. Po-stali bomo drugačni. Mislili in čutili bo-mo drugače. Življenje nam bo pomenilo mnogo več, kakor bomo znali drugače ceniti.

Kako bi pa bilo pri nas čez petdeset let ali kako bo čez pet let? Ali si ne že-liš, da bi bilo reš drugače? Da bi se vsak-do izmed nas veselil življenja kot lepega sončnega dne?

Včasih so sleparji in domišljavi modri-jani pisali priročnike, kako lahko postaneš srečen in zadovoljen. Pisali so tako, ka-kor da ti v življenju ni bilo treba storiti

nič drugega kakor kupiti takšen priroč-nik, pa boš opravil svojo življenjsko na-logo ter boš srečen. Odkrile so se ti vse življenjske skrivnosti in znal si na pamet vsa navodila, kako je treba živeti.

Zdaj pa imamo knjigo, ki nas zares uči, kako moramo živeti. Vsebuje zakon o naši prihodnosti. Prihodnost se bo ravnala po nji, če se bomo mi ravnali po zakonu, ki nam ga knjiga predpisuje. Ta zakon je razveljavil vse tiste »božje in človeške postave«. Po našem zakonu se vse spre-minja. To je zakon velikih sprememb.

Iz največjih revežev, ki smo si morali iskati zaslužek po vsem svetu ali strada-ti doma na »skopi« zemlji, bomo postali bogatini. Naša dežela se bo spremenila iz kmetijske v industrijsko.

Kakšna razlika je med kmetijsko in in-dustrijsko deželo? Ali morda nisi doslej živel v kmetijski deželi, da še ne poznaš te razlike? Oglejva si nekoliko, kako je prav za prav v kmetijski deželi.

Večina prebivalcev se preživlja (kar pomeni: strada) s kmetijstvom, s tem, kar pridelata na slabo obdelani zemlji. Zem-lja je slabo obdelana, ker kmetijska de-žela nima kmetijskih strojev, ker ne upo-rablja umetnih gnojil, ker nima dovolj niti hlevskega gnoja, ker nima gnojničnih jam; ker ima premalo živine, ker nima dovolj krme, ker nima silosov za krmo. Da kmet sploh še kupuje tovarniško (industrijsko) blago, mora prodati čim več pridelkov, ta-ko da še sam strada kruha, ki ga pridelu-je. Ljudje živijo v nezdravih, tesnih kočah. (Dalje.)

Napajanje domačih živali

Voda kot sestavina telesa predstavlja pretežni del telesne snovi in je za življenje potrebna kakor hrana. Pri odrasli živali tvori nad 50 odstotkov telesne teže, pri mladi pa veliko več. Tako je n. pr. v telesu teleta ob rojstvu 75 — 80 odstotkov žive teže vode, po 5 mesecih starosti okoli 68 odstotkov, pri odrasli normalno krmljeni živali pa okoli 55 odstotkov. V telesu suhe, slabo krmljene živali je odstotek vode veliko večji, kakor v telesu dobro rejene živali.

Telo živali izloča vodo v obliki pare pri dihanju in pri izhlapevanju iz kože (transpiracija), pri potenju, z izločanjem sluznice, mleka itd.

Izgubljeno vodo pa nadoknadi žival ne samo pri napajanju, ampak tudi z vodo, ki je v krmi, in pa z vodo, ki se tvori pri presnavljanju hrane. Vemo, da pri krmljenju zelene ali druge sočne krme, kakor repe, pese i. dr. živali ne bo pila toliko, kakor pri krmljenju s samo suho krmo.

Živalski organizem izkorišča za svoje potrebe v prvi vrsti vodo, ki je v krmi, nato vodo, pridobljeno iz hranilnih snovi, in šele nato dopolni potrebo po vodi pri napajanju. Vendar žival pri normalnem življenju ne troši hranljivih snovi za to, da bi zadostila potrebi po vodi. Le če primanjkuje pitne vode in vode v krmi, torej ob hudi žeji, uporabi žival rezerve svojih telesnih maščob, ki se pretvarjajo v vodo, da si na ta način zagotovi vsaj najnujnejšo količino vode v telesu in se s tem brani pred prevelikim izsušenjem telesa, pred poginom. To je razlog, da zelo hitro hujšajo živali, ki dalj časa trpijo žejo.

Potrebe po vodi so pri domačih živalih zelo različne glede na njih vrsto in starost, dalje glede na kakovost in sočnost krme, na gibanje živali, delo, molznost, letni čas in drugo. Mlada živalina rabi razmeroma več vode kot odrasla. Od domačih živali potrebuje v primeri z živo živo največ vode prašič, najmanj pa ovca in perutnina. Od goveje živine potrebuje pri enaki krmi največ vode krava, ki dobro mleče, nekoliko manj delovna žival, najmanj pa odraslo pitano govedo. Po Morizonu potrebuje teža krava ob suhi krmi za osnovne potrebe 30 do 40 litrov na dan. Za vsak liter namolženega mleka pa porabi še po 2 litra vode. Bikci in telice, težki nad 350 kg, potrebujejo dnevno 35 do 40 litrov vode, delovni voli pa 60 do 80 litrov vode. Drugi strokovnjaki priporočajo, naj dobi govedo 3 do 5 litrov vode na vsak kilogram položene suhe krme.

Seveda, nekaj točnih števil tu ne moremo postavljati, pa tudi če upoštevamo krmo, težo in vrsto gospodarske uporabe živali, ker ima vsak organizem pri enakih pogojih drugačne potrebe. Vendar ni težko razumeti, da n. pr. pašna živalina, ki

mora često prehoditi dolgo pot do vode, že zaradi tega porabi večjo količino vode in energije, kar gre lahko na škodo mlečnosti in prirast. Žive teže. Vemo tudi, da bo živalina rabila veliko več vode v suhih, vročih poletnih dneh, kakor v hladnejšem jesenskem času.

Praksa in razni poskusi so pokazali, da mora biti živalina napojena vsaj dvakrat na dan, v poletnih dneh pa vsaj trikrat. Za živalino v hlevu so najboljši avtomatični napajalniki, pri katerih ima živalina vodo vedno na razpolago. Ugotovljeno je, da pri tem krave pijejo do 10 krat v 24 urah, mlečnost pa poraste za 3 do 4 odstotkov, dočim pade pri samo enkratnem napajanju za 10 odstotkov in tudi več. Toda, če so v hlevu avtomatični napajalniki, reja živali ne sme priti v drugo hudo napako, namreč da živalina ne bi prišla nikdar iz hleva in se ne prehodila. Zaradi tega so avtomatični napajalniki na mestu le tam, kjer hodi živalina redno vsak dan po nekaj ur na prosto.

Živine ne smemo napajati s premrzlo, niti z umazano vodo, kar bi lahko povzročilo obolenje; za brejo živalino obstoja nevarnost, da bi izvrгла.

Kopitarji v splošnem potrebujejo manj vode, posebno mule, mežgi, osli, pa tudi nekatere pasme konj. Nič pa ni lažjega, kot da se konj pri napajanju prehladi. Posebno važno je, da pri napajanju pazimo na žrebeta in na mlade konje.

Konj je po svoji naravi zelo čista žival in bo raje trpel žejo, kakor bi pil količkaj umazane vode. Dasi ravno konj ne potrebuje tako velikih količin vode kakor govedo, hoče pa pogosteje piti. Zato je potrebno, da konje napajamo vsaj trikrat na dan. Razgreda konja lahko napajamo, če je starejši, po dveh, mlajšega po treh urah počitka. Nekateri strokovnjaki priporočajo, naj se konju, ki ni preveč razgret, pred krmljenjem da majhna količina vode, da laže je. Kadar med delom ali na poti napajamo razgreda konja, je dobro, da potresemo po vodi nekoliko sena ali otrobov, da žejna žival ne bo prepožrešno pila.

Prašič je najbolj žeina žival, saj potrebuje 6 do 8 litrov vode na vsak kilogram suhe krme. Po ugotovitvah nekaterih strokovnjakov popijejo odstavljeni pujski vode za okrog 12 odstot. svoje teže, dočim rabijo odrasle svinje v pitanju okrog 4 odstot. vode z ozirom na živo težo. Ker prašiče krmlimo bolj z napoji ali z zeleno in sočno krmo, njihova potreba po vodi ne pride toliko do izraza. Napajamo pa je, če prašiče krmlimo le z napoji ali kakor pravijo v nekaterih krajih s pijačo. Pri takem krmljenju dobijo prašički preveč vode, to pa spet škoduje njihovemu razvoju. Krepka krmila, otrobe, zdrob in drugo, ne smemo mešati v pijačo. Najbolje je, da pokladamo krepko in kuhano

Sovjetska zveza V BORBI IN DELU

Odrpli so 4 kinematografe, gledališče in 5 visokih šol, ki jih je obiskovalo 4000 slušateljev, 38 ljudskih šol s 15.000 učenci je pričelo s svojim delom.

Dnjeprova vodna pot je služila pred vojno za obsežno plovbo. Po Dnjepu je vozilo okoli 2000 rečnih ladij. Dnjep je bil najkrajša pot za prevažanje premoga iz Donbasa, žita iz Ukrajine in lesa iz Belesije Rusije. Nemci so plovbo popolnoma uničili. V dveletnem gospodarjenju pa se jim ni posrečilo obnoviti plovbe. Akcije sovjetskih partizanov so uničevale ladijske karavane, ki so plule po reki. Življenje v pristaniščih je zamrlo, partizani so uničevali hidrotehnične naprave in stroje na ladjah.

Po osvoboditvi Dnjepa se je pričelo naglo obnavljanje plovbe na reki. V kratkem času so dneperski ljudje dvignili in popravili okoli 200 ladij z najprimitivnejšimi sredstvi. S temi deli so pričeli še v času, ko se je nahajal desni breg reke še v rokah Nemcev. Veliko število ladij, ki so ležale na dnu reke, so dvignili in jih popravili za ponovni obrat. Rečne ladjedelnice so že pričele z gradnjo novih rečnih ladij. Istočasno je napredovalo popravilo kejev, pristaniščnih naprav, koldvora in skladišča. Že leta 1944 so dneperski ljudje toliko obnovili plovbo na Dnjepu, da je znašala večkratni obseg plovbe na Dnjepu kot so ga zdrževali Nemci. Glavna rečna žila Ukrajine se je naglo obnavljala.

Pomembna je obnova, ki jo je sovjetsko ljudstvo začelo v starodavnem mestu Novgorodu. Tu so zrušili Nemci umetniški spomenik, ki je bil postavljen leta 1862 v proslavo tisočletnega obstoja. Ni pomembna samo ta obnova starega znamenja ruske slave, **obnovitev vseh mest, ki vstajajo v normalno življenje, dokazuje ljubezen in moč sovjetskih narodov ter njihovo voljo, da vstanejo na ruševinah še močnejši in slavnjejši.** Hitler se je vračal v svoj brlog, ki so ga razdirala zave-

zniška letala. Nemčija je bila iz dneva v dan bolj porušena, Sovjetska zveza pa je iz dneva v dan vstajala bolj obnovljena. Junaške roke sovjetskega prebivalstva bodo zbrisale s svoje zemlje fašistično razdejanje. Zato nam priča požrtvovalna delavnost v obnovi porušenihi mest in vasi, industrij in opustošenih kolhozov, ki se je vršila še v teku vojne same. Takega primera pač ni v zgodovini vojsk.

Ko je Rdeča armada prišla skozi listnate gozdove, ki so pričeli poginjati v prvi pomladi, se ji je prikazal kot bleščeč trak — Prut. Meja Sovjetske zveze! Nič ni pomagalo Nemcem dvoletno utrjevanje. Nič jim ni niti v naprej pomagalo, Rdeča armada ni mirovala! Ilija Ehrenburg je dejal: »Mi ne bomo zaostali niti za trenutek, kajti mi hočemo vrniti Nemcem mlo za drago. Z njimi moramo obračunati za vse. Za ropanje v letu 1941, za njihova triletna grozodejstva nad sovjetskim ljudstvom. Za vse bomo napravili obračun. V Berlinu se vidimo!«

Sovjetski narodi niso počivali. Predobro so se zavedali, da ustvarjajo zgodovino, ki bo večja, pravičnejša in srečnejša. »Sovjetska zveza še ni bila nikdar tako trdna in neomajna, kakor jo vidimo v domovinski vojni,« je dejal Stalin. Sovjetski narodi so se na življenje in smrt povezali s svojo Rdečo armado. Zato pa so lahko ponosni na svojo domovino in na mednarodni pomen ter ugled Sovjetske zveze med drugimi narodi, ki še nikdar ni bil tako velik. Na koncu tretjega leta vojne je prišla Nemčija iz boja s Sovjetsko zvezo precej oslabiljena in izčrpana. Po treh letih vojne pa je bila Sovjetska zveza okrepljena in močnejša. Borci na fronti in delavci v zaledju, okrepljeni z doseženimi uspehi, se niso ustavili. Sovjetski narodi upravičeno kličejo vsemu svetu: »Treba je preganjati ranjeno nemško zver in jo potolči v njenem lastnem brlogu.« (Stalin.) (Konec.)

krmo toliko navlaženo, da je v obliki goste kaše ali žgancev. Nato pa damo čisto vodo za napoj.

Pravo nasprotje prašičev je ovca, ki potrebuje le okrog 2 litra vode na 1 kg suhe krme. Znano je, da v nekaterih kolonialnih deželah v času paše ovce sploh ne napajajo. Mastnorepe ovce vzdržijo po več mesecev brez vode.

Koza ima malenkost večje zahteve po vodi, ker je navadno tudi bolj molzna kakor ovca.

Izdajatelj, lastnik in založnik lista: Dr. Frane Pelek Velikovec. Glavni urednik: Dr. Franci Zwitter; odgovorni urednik: Franci Ogriš, oba Celovce, Salmstrašče 6, uprava: Celovce, Volkermarkter Strašče 21. Dopolni se naj pošljijo na naslov: Celovce (Klagenfurt), Postami 1., Post schließfach 272. Tisk: »Kärntner Volkswerk« G. m. b. H., Klagenfurt, 10.-Oktober-Strašče 7.

PREŽIHOV VORANC:

NAŠI MEJNIKI

Fant je bil tih in se takoj izgubil spat. Drugo jutro je že navsezgodaj splezal v stolp, toda ko je pogledal v žrelo, ni videl tam nikogar več. Mrlič so spravili ponoči stran. Vester je počasi in previdno zlezal iz stolpa na tla in stopil prav tako previdno na dno žrela. Tu ni bilo nobenega sledu več za včerajšnjimi dogodki. Le na zidu za železnimi krogi je bilo videti nekaj strjenih kapelj krvi, ki je brizgnila iz civilistov. Tudi na tleh je bilo še krvavo, čeprav je nekdo glavno sled že zabrisal. Vester je dolgo hodil na dnu velikanskega stolpa in strmel v zidove. Nenadoma se je srepo zagledal v tiste železne kroge v zidu. Dolgo je nepremično stal pred njimi, potem pa je odšel domov, vzel očetovo zidarsko kladivo in dleto, se vrnil v stolp in začel ruvati kroge iz zidu. Bilo jih je vsega skupaj šest orjaških želez vzdanih in stalo ga je veliko truda, da je naposled izruval prvega. Potem se je lotil drugega. Ta je šel lažje. Tretji pa mu je zopet dal opravka, da je bil ves moker, preden ga je izruval. Četrty in peti pa sta ticala tako trdno, da mu orodje ni zadostovalo in je moral iti domov po težki kramp, s

katerim jih je potem le izruval. Šestega pa je zopet lažje izruval.

Ko je imel že vseh šest zunaj, se je ves srečen oddahnil:

»Sedaj jih pa ne bodo mogli privezovati!«

Delal je skoraj do noči, potem je zmetal železje čez razvaline in se zadovoljen vrnil domov. Zvečer doma ni povedal, kaj je storil tisti dan.

Nekaj dni pozneje so že navsezgodaj prišli nemški vojaki v hišo in so prijeli očeta:

»Kdo je izruval tisto železje v stolpu? To je očitna sabotaža. Ded, varuj se teh stvari!«

Oče se je branil in se nazadnje tudi ubranil. Vojaki so med zasliševanjem po strani gledali malega, pohabljenega Vestra, ki je molče stal poleg. Potem pa je dejal komandant:

»Ah, ta šema pokvečena pa res tega ni mogla storiti!«

Nato so odšli.

Potem je bil nekaj časa mir v stolpu. Nekega jutra pa je Vester spet slišal, da se bližajo težki vojaški koraki. Slutil je, da spet nekoga ženejo. Hitro kakor

veverica se je spet splazil na stolp in je komaj prišel do vrha, ko so na dnu že vstopili ljudje v temen prostor. Bilo je še zelo zgodaj, tako da se je komaj videlo žrelo do dna. Toda Vester je imel dobre oči in je vse natanko razločil. Videl je, da je skupina vojakov prignala enega samega moškega, toda tudi ta moški je bil oblečen po vojaško, le kapo je imel drugačno na glavi kakor Nemci. Vojaki so bili zelo osorni z zvezanimi tovarišem in so ga tako močno potisnili v prostor, da je padel na obraz po tleh. Ko se je pobral, so ga še in še suvali in zraven na glas psovali.

»Pes!«

»Bandit!«

»Titova svinja!«

Zvezani vojak ni odgovoril nič, le pokonci je stal pred njimi. Tedaj je pristopil k njemu komandant in zarjul:

»Ti bi gotovo rad hitro crknil?«

»Storite, kar hočete z menoj!« je glasno odgovoril zvezani vojak.

»To bomo tudi storili,« mu je odgovoril komandant in se grdo zasmejal.

Vester je vlekel sapo k sebi.

»Sedaj ga nimajo kam privezati, da bi ga ustrelili,« je mislil sam pri sebi. Toda niso ga ustrelili, ampak storili so nekaj drugega, še strašnejšega. V temni prostor so spustili tri velike volčje pse, ki so napadli zvezanega vojaka in ga začeli živega gristi. Nekaj časa se je zvezani z

nogami in ramami otepal psom, kakor je vedel in znal, potem je očitno omagal in se zgrudil na tla. Psi so ga dalje popadali in trgali. Vojaki pa so stali okrog in ščuvali pse, ki so se hoteli že naveličati.

Vestru je zastala kri po žilah. Z vso močjo se je moral okleniti zidovja, da se ni sam zrušil v žrelo. Enkrat je hotel že zakričati v globino, le mukoma je zadržal glas in se potuhnil. Vojak je že ležal na tleh, kakor kepa mesa, psi pa so se še vedno zaganjali v to kepo. Tedaj se je Vester v hipu odločil. Vrh razvalin se je nekaj kamenja le še za silo držalo zidu. Iztegnil je roko in odkrušil kup kamenja, ki se je zvalilo v žrelo. Debel kamen je zadel enega psa na glavo in žival je takoj iztegnila noge. Drugi kamen je zadel v hrbet nekega vojaka, ki je tudi padel po tleh in začel nečloveško javkati. Ostala psa sta odskočila in cviteč zbežala skozi vhod. Vojaki, ki so prej ščuvali pse, so tudi odskočili in začeli bežati za živalmi. Le komandant je bil najpogumnejši in je ostal pod vhodom ter začel stremeti kvisku in kričati:

»To je smola, prava smola. To staro stranišče se je začelo prav zdaj posipati!«

Le vkleknjenega vojaka na tleh ni zadel noben kamen. Toda ta se tudi zdaj, ko je bil psom že prost, ni več premaknil. Izgubil je že toliko krvi, da je nezavesten obledel, kjer je bil.

(Dalej.)

Brez KP Slovenije slovenski narod ne bi imel svoje svobode in državnosti

(Nadaljevanje s 1. strani)

Na osnovi te politične linije, kakršna je podana v Manifestu ustanovnega kongresa, ki ob prikazovanju ogroženosti slovenskega naroda na križpotju fašističnih imperialističnih teženj in razkrinkavanja petokolonske politike vladajoče domače reakcije — poziva na »združitev vseh sil, ki jim je res pri srcu usoda slovenskega naroda«, so bili v kratkem doseženi novi vidni uspehi.

Tovariš Marinko je nato govoril o boju Partije proti hitlerizmu, ki se je odražal v najrazličnejših oblikah množičnih akcij

— od preganjanja hitlerjanske noše do mobilizacije prostovoljcev in razkrinkavanja petokolonskega v državnem aparatu.

Ko je govoril o zlomu stare Jugoslavije, je tov. Marinko dejal:

»Reakcionarna buržoazija je bila nesposobna da ohrani Jugoslavijo pred fašističnim napadom in zaslužnjem. Njena oblast je Jugoslavijo pahnila v roke fašističnim okupatorjem, sramotno je kapitulirala pred njimi, izdala je jugoslovansko državo in jugoslovanske narode.

kakor tudi nacionalna nasprotja, ki so jih sejali stari oblastniki, so bile vse prej kakor pa olajševalne objektivne okoliščine, ki bi podpirale razvoj oborožene borbe. Oborožena borba je bila plod temeljite politične, propagandne in organizatorične predpriprave.«

Nato je pokazal na začetno počasnost razvoja oborožene borbe v Sloveniji, kar je septembra 1941. kritiziral CK KPJ in tovariš Tito. Po tej kritiki je tudi v Sloveniji sledila poostrena oborožena borba. Nekateri današnji »kritikov«, ne le, da niso tisti čas v svoji deželi kritizirali počasnosti oborožene borbe, temveč so si izmišljali razne izgovore o objektivnih težavah. Tovariš Marinko je dejal:

»Ko je vrhovna komanda jugoslovanskega bojišča proti okupatorju intervenirala zaradi prepočasnosti razvoja borbe na enem sektorju, ni vpraševala po razlogu, zakaj to zastajanje, marveč je postavljala v ospredje dolžnost do skupnosti. Na to dolžnost opozarja že tov. Stalin v svojem govoru 3. julija 1941. ko je pozival na partizanske borbe in oborožen upor vsepovsod, da je treba ustvariti tak položaj, da se mora sovražnik na ozemlju zatiranih narodov čutiti kakor v oblegani trdnjavi. Naše vodstvo je imelo pred očmi, da je naša borba sestavni del celokupne borbe svobodoljubnih narodov s Sovjetsko zvezo na čelu, da je za razvoj

te vsestranske borbe treba napeti vse sile brez vsakega opravičevanja z objektivnimi težavami. Tej intervenciji CK KPJ so sledili skrajni napori za poostreitev oborožene borbe, ki je tudi sledila.

Pokazalo se je, da so bili uspehi tudi tam, kjer so bile težje objektivne okoliščine. In te so v Sloveniji bile brez dvoma težje kakor v marsikateri deželi teh kritikov, ki se imajo za današnjo možnost razvoja ljudske demokracije zahvaliti samo zmagovitemu pohodu Rdeče armade. Prednosti pred drugimi so bile samo v tem, da smo imeli sposobno in pripravljeno Partijo, ki je bila sposobna izvrševati navodila Titovega vodstva. Samo subjektivnemu faktorju — Partiji imamo pripisati, da se je borba razplamtela.«

Tovariš Marinko je zatem govoril o številnih žrtvah Partije in o neustrašnosti komunistov, s čimer si je Partija osvojila popolno zaupanje množic, in dejal:

»Brez takih političnih priprav, brez ustvarjanja enotne Osvobodilne fronte, ki je dala močno množično zaledje, bi se v Sloveniji ne mogla razviti oborožena borba takega obsega, da je spomladi 1942. prerasla v vsenarodni upor.«

Prikazal je napore domače reakcije, ki je poskušala ta polet zavreti ob neposredni podpori okupatorjev in pri tem, ko je poudaril borbo Partije proti tem poizkusom, dejal:

»Partija se je znala otresti vseh ostankov predvojnega sektaštva in ozkosti, znala je pridobiti za osvobodilni boj vse domoljube ne glede na njihovo politično, nazorsko ali tradicionalno opredeljenost. Ker je postavljala v ospredje zahtevno neposredno oboroženo borbo, na kateri so se preizkušali pristaši OF, je morala biti budna le proti skritim agentom okupatorja.«

Oborožena borba slovenskega naroda je zajela vse Slovence

Tovariš Marinko je nato govoril o eni izmed posebnosti osvobodilne borbe v Sloveniji, ki je bila v tem, da je Partiji uspelo onemogočiti Mihajlovičev gibanje tako imenovane »redne jugoslovanske vojske«. Agentom Mihajloviča v Sloveniji ni preostalo nič drugega, kakor da so se odkrito udinjali okupatorju.

Tov. Marinko je potem govoril o prvih akcijah partizanskih edinic in poudaril napore Partije, da bi se te edince čim trdnje povezale z organizacijami OF na terenu. V nadaljevanju je govoril o razvoju borbe na Primorskem in Koroškem v tej dobi, in dejal, da je CK KPJ že maja meseca 1941 sklenil, da mora KPS razširiti svoje delovanje na vsa slovenska ozemlja preko starih državnih meja. Poudaril je navdušenje, s katerim so Primorski Slovenci sprejeli prve tovariše, ki jih je poslala KPS in ki so prvi prinesli glas o pripravah in razvoju oborožene borbe v Sloveniji in v vsej Jugoslaviji. V septembru 1941 so se začele zbirati na Primorskem prve partizanske skupine na področju Pivke, nad Cerknem, na Bovškem itd. Poudaril je junaško borbo Ljubljane in brezplodne napore okupatorja, da bi to borbo preprečil, ter podčrtal borbo delavskega razreda v narodnoosvobodilni vojni Slovenije. Zatem je dejal:

»Dočim so bile v letu 1941 sestavljene slovenske partizanske enote v pretežni večini iz partijcev in skojcevcev, vstopajo v spomladi leta 1942 v partizanske enote široke ljudske mase.

Prva polovica leta poteka v znaku ogromnega poleta narodnoosvobodilne borbe v Sloveniji, čeprav so si okupatorji Slovenijo med seboj razdelili, čeprav so te

dele Slovenije obdali z visokimi bodečimi in zaminiranimi žičnimi ovirami, vendar gibanja niso oslabili. Še več. Sprožilo je oboroženo borbo slovenskega naroda tudi na Primorskem in Koroškem, ki se je v nadaljnjih letih narodnoosvobodilne borbe široko razmahnila ter zajela vse Slovence in so v njej primorski in koroški Slovenci s potoki krvi dokazali, da se hočejo združiti z ostalimi Slovenci v FLRJ.«

Ko je govoril o razmahu osvobodilne borbe na vse etnično slovensko ozemlje, je tov. Marinko nadaljeval:

»Ko se je fašizem spomladi 1943. znašel v splošni defenzivi, se je odprla doba vsesplošnega poleta osvobodilnega gibanja. Polet na Primorskem, Gorenškem in Štajerskem se je zli v eno z novimi poletom v Ljubljanski provinci, ki se je pričel razvijati ob močnem razkroju belogardističnih vrst.

V vojaškem pogledu je to obdobje značilno po tem, da se v aprilu iz številnih odredov in bataljonov formirajo nadaljnje brigade na Primorskem in Štajerskem.«

Ko je navedel vzroke kapitulacije Italije, je tov. Marinko nadaljeval:

»Ob kapitulaciji Italije je bilo razoroženih v Sloveniji 6 italijanskih divizij. Po trdih bojih je naša vojska likvidirala vse belogardistične in plavogardistične postojanke.

To je bila velika zmaga osvobodilnega gibanja, ki je bistveno spremenila vojaški in politični položaj v Sloveniji. Na ta način je Narodno osvobodilna vojska Slovenije osvojila vso Ljubljansko pokrajino razen Ljubljane in železniške proge Ljubljana — Trst.

Kočevski zbor - prvi ljudski parlament slovenskega naroda

Med osvobajanjem Ljubljanske pokrajine so vrste Narodno osvobodilne vojske slovenskega naroda ogromno narasle.

Še veličastnejši kot v Ljubljanski pokrajini so bili dnevi po kapitulaciji na Primorskem. Celokupno prebivalstvo — moški in ženske, staro in mlado — je začelo golih rok razoroževati do stotisoč glav močno italijansko vojsko in jo uspelo največji del tudi razorožiti. Čez noč je nastala na Primorskem vseljudska vstaja, čez noč je nastala armada 30 do 40.000 borcev, ki je v nekaj dneh osvojila Slovensko Primorje razen Trsta, Gorice, Tržiča in glavnih prometnih poti. Delavstvo v Trstu in Trzinu je začelo po ulicah napadati Nemce ter množično vstopati v NOV.

OF je ob kapitulaciji Italije takoj pristopila k organiziranju ljudske oblasti. 15. septembra 1943 je bila postavljena uprav-

na komisija. Že pred tem pa je v Slovenskem Primorju prevzel javno upravo Narodnoosvobodilni svet, ki je bil neposredno odgovoren IOOF. Izvršene so bile vse priprave za volitve odposlancev za kočevski zbor, prvi ljudski parlament slovenskega naroda, prvi v njegovi zgodovini. Ta zbor svobodno izvoljenih odposlancev in zastopnikov je bil od 1. do 3. oktobra 1943. Sklepi tega zbora so OF kot vseljudsko politično organizacijo in oblast dokončno utrdili.

Razglasitev o priključitvi Primorske, ki jo je odločil kočevski zbor in potrdil AVNOJ, je le še bolj razplamtela osvobodilni boj primorskega ljudstva, ki se je po padcu Mussolinija, zlasti pa po kapitulaciji Italije, razvil v splošno ljudsko vstajo.

Zatem je tov. Marinko omenil vojno operacije na slovenskem ozemlju in moč (Nadaljevanje na 6. strani.)

Armada stare Jugoslavije je bila sredstvo proti lastnemu ljudstvu

Osnovni vzroki za kapitulantstvo in neposredno izdajstvo reakcionarne jugoslovanske buržoazije in njene oblasti so bili naslednji:

1. Iz razrednega odpora proti Sovjetski zvezi, prvi socialistični državi na svetu, je vodila protisovjetsko zunanjo politiko celo tedaj, ko je bila taka politika za Jugoslavijo najusodnejša. Vodila jo je v času, ko se je neposredno pripravljala nemški, italijanski, madžarski in bolgarski fašistični napad na Jugoslavijo in njene narode.

2. Iz strahu pred lastnim ljudstvom, iz strahu pred demokratičnim gibanjem jugoslovanskih ljudskih množic na čelu z delavskim razredom — je načrtno dušila notranje ljudske sile odpora in obrambe.

3. Armada stare Jugoslavije ni bila sredstvo za obrambo narodov in države pred zunanjimi fašističnimi napadalci, temveč je glede na svoj komandni kader, glede na svoj notranji ustroj in glede na politiko, ki jo je vodil jugoslovanski generalštab, predstavljala za reakcionarno jugoslovansko buržoazijo samo še sredstvo notranje obrambe njenih razrednih koristi proti lastnemu ljudstvu.

4. V armadi in jugoslovanskem državnem aparatu, ki je bil razredno sredstvo v rokah vladajoče reakcije, je mrgolelo petokolncev in fašističnih agentov.

Nato je tov. Marinko govoril o pripravah na oborožen odpor in o ustanovnem sestanku Osvobodilne fronte. Ko je naštel demokratične skupine, katerih predstavniki so bili pripravljeni, da sodelujejo v Osvobodilni fronti in so se ustanovnega sestanka OF tudi udeležili, je dejal:

»Ustanovni sestanek Osvobodilne fron-

te ni potekal v duhu kakršnega koli razpravljanja o delitvi vlog med posameznimi skupinami in podobno. Nasprotno, vodilna vloga Komunistične partije je bila priznana brez sleherne diskusije. Na ustanovnem sestanku so bile dalje z vso resnostjo sprejete teze, ki jih je predložil Centralni komite Komunistične partije Slovenije. Te teze pa so bile naslednje:

Prvič, da je stara Jugoslavija propadla in da je bil slovenski narod pahnjen v najhujše suženjstvo, kar jih pozna njegova zgodovina, zaradi nacionalnega izdajstva vladajočih izkoriščevalskih razredov, to izdajstvo pa ima izrazito razredne vzroke, da izvira iz strahu pred lastnim ljudstvom in iz razrednega odpora proti sodelovanju s Sovjetsko zvezo kot socialistično državo.

Drugič, da sedaj nastopa čas za urešničenje Cankarjevega izreka: »Na tvojih plečih — delavca proletarca sloni usoda slovenskega naroda — naroda proletarca«, se pravi, da se je buržoazija izkazala za nesposobno, da bi še dalje upravljala z nacionalno usodo slovenskega naroda in da je borba za njihovo usodo in bodočnost izrazito prešla v roke delovnega ljudstva Slovenije z delavskim razredom na čelu kot najnaprednejšim družbenim razredom.

Tretjič, da si slovenski narod in drugi zaslužni narodi Jugoslavije ne morejo obetati resnične pomoči od tako imenovane zahodne demokracije, čeprav se ta trenutno bojuje s Hitlerjem, temveč da si lahko obetajo resnično osvoboditev samo od lastne borbe in najtesnejšega sodelovanja s Sovjetsko zvezo.

Osvobodilna fronta pomeni združitev vsega slovenskega ljudstva

Teze, ki jih je sprejel ustanovni sestanek Osvobodilne fronte slovenskega naroda, dokazujejo, da Osvobodilna fronta že na svojem začetku in tudi v svojem vrhu ni predstavljala trenutnega političnega sporazuma, omejenega samo na dobo okupacije in sklenjenega med političnimi skupinami, ki se bodo po osvoboditvi morale raziti glede na svoje posebne nezdružljive, nasprotujoče si razredne temelje. Teze, ki jih je sprejel ustanovni sestanek Osvobodilne fronte, pričajo, da Osvobodilna fronta v svojem družbenem bistvu pomeni združitev slovenskega ljudstva pod novim, v pogojih narodnoosvobodilnega gibanja vzpostavljenim družbenim vodstvom slovenskega naroda. Medtem, ko je bilo prejšnje čase družbeno vodstvo slovenskega naroda v rokah buržoazije, ki je bila hegemon slovenske nacionalne usode, je sedaj — v okoliščinah popolnega in očitnega poloma njene nacionalne politike — družbeno vodstvo slovenskega naroda prešlo v roke delavskega razreda Slovenije, ki ob vodilni vlogi Komunistične partije kot svoje predstraže zbira okrog sebe v borbi proti fašističnemu okupatorju najširše ljudske plasti slovenskega naroda — za njihovo osvoboditev, pa tudi za njihovo srečno bodočnost, nikdar in v ničemer več podobno buržoazni preteklosti stare Jugoslavije.

V tem, tovariši, je bistvo nastanka in razvoja Osvobodilne fronte, ne pa v koalicijski. Skupine in njihovi predstavniki, ki so se leta 1941 odločili za sodelovanje s Ko-

munistično partijo ob njeni vodilni vlogi, so se hkrati objektivno odločili za novo zgodovinsko pot slovenskega naroda, za njegovo pot pod vodstvom delavskega razreda. Komur nova pot iz teh ali onih razlogov ni ugajala, se je spričo nezadržnega zgodovinskega razvoja, spričo njegove notranje razredne logike in dinamike slej ali prej moral razkriti kot izdajalec lastnega naroda.

Do napada fašističnih držav na Sovjetsko zvezo je izvršila Partija vse možne politične in mobilizacijske priprave, širila Osvobodilno fronto in pripravljala svoje vrste na najtežji boj. Dragocen, borben in komanden kader so bili španski borci, ki so se zaradi organizatorične sposobnosti CK KPJ pravočasno vrnili v domovino iz taborišč in s prisilnega dela.

Ob vstopu Sovjetske zveze v vojno je Partija dosegla silno politično aktivizacijo množic. Med samimi ljudskimi množicami so neugnano rasli terenski odbori OF, bodoči organi nove slovenske narodne in ljudske oblasti. Moški, ki niso šli v partizane, so vstopali v narodno zaščito, ki je postala pravi izvor za partizansko rekrutacijo. Varnostna in obveščevalna služba OF je neusmiljeno trebala petokolonce. OF je postala prava »država v državi«.

Ko je omenil, da skušajo danes to borbo v Sloveniji omalovaževati, češ, da je bila spontan narodni upor in da je le posledica »ugodnih objektivnih okoliščin«, je dejal:

»Zgodovinska dejstva pričajo, da zlasti v Sloveniji ni bilo sledu pojavnega spontanega vstopa v borbo. Stoletno životarjenje slovenskega naroda pod tujimi jarmi, ki so mu vcepljali hlapčevskega duha podrejanja tujim gospodarjem, dolgoletni germanizatorski raznarodovalni napori

OPOZORILO

Sprejeli smo obvestilo, da igre, ki bi morale biti v nedeljo v Vogrčah, iz tehničnih razlogov ne bo.

Brez KP Slovenije slovenski narod ne bi imel svoje svobode in državnosti

(Nadaljevanje s 5. strani)

no nemško ofenzivo konec leta 1943, ki ni več mogla škodovati narodnoosvobodilnemu boju in okrepitvi narodnoosvobodilnega gibanja na Koroškem, kjer je bil 13. oktobra 1943 formiran zapadnokoroški odred, ki je razvil intenzivno politično delo v okolici Roža in Ziljske doline.

»Značilna prelomnica«, je nadaljeval svoj referat tov. Marinko, »v rasti slovenske državnosti je prvo zasedanje SNOS-a (Slovenski narodno osvobodilni svet), ki je bilo v Črnomlju 19. in 20. februarja 1944. leta. Zasedanju SNOS-a je prisostvovala večina odposlancev slovenskega naroda iz vseh pokrajin, delegacije iz Koroške, Primorske in Štajerske. Višek navdušenja pa je izzvala delegacija AVNOJ-a, ki se je tudi udeležila tega zgodovinskega zasedanja.«

Ko je govoril o velikih ofenzivnih akcijah Narodno osvobodilne vojske in partizanskih odredov v Sloveniji ter o poizkusih Nemcev, da bi zasedli osvobojeno ozemlje, kar pa se jim ni posrečilo, je omenil novembrsko ofenzivo 1944. leta, v kateri je na slovenskih tleh sodelovalo do 100.000 mož sovražnikove vojske. Zatem je nadaljeval:

»To ofenzivo so začeli na Koroškem in jo razvijali čez vso Štajersko. Skozi štiri mesece, od decembra do vključno marca, je NOV gola, bosa in lačna v nemogočih vremenskih prilikah odbijala daleč močnejšega sovražnika in se prebijala iz obročev.«

Po končani ofenzivi je slovenska NOV sodelovala skupno z J, dokončno osvobodila vse slovensko etnično ozemlje s Trstom, Gorico, Istro, Koroško in Celovcem ter ogromno doprinesla, da je JA obkolila in zajela na področju Slovenije do 200.000 sovražnih vojakov, s tem pa tudi preprečila načrte svetovne reakcije v Sloveniji.

To so zgodovinska dejstva, ki jih nihče ne more zanikati. Dajejo nam osnovo za trditev, da Slovenija ne bi bila danes v sklopu nove Jugoslavije, če ne bi z lastnimi silami NOV Jugoslavije preprečili teh zahrbtnih nakan imperialistov. Izkušnje, ki jih imamo danes z imperialisti, jasno govorijo, da Slovenija ne bi bila svobodna, ne bi tvorila sestavnega dela Jugoslavije, če ne bi naše divizije in korpusi JA vztrajali do poslednjega v boju proti nemškemu okupatorju, proti nedolovcem, mihajlovičevcem, vsem tolpom belo in plavogardistov, če ne bi IV. Armija prehitela zapadnih zaveznikov, če se ne bi srečala z njimi na Soči in Furlaniji. To trditev lahko podkrepiti cela vrsta drugih dejstev. Brezobzirnost odkrite vojne grožnje, s katero so prisilili, da smo umaknili našo vojsko iz Trsta, vsa trdovratnost, s katero so na mirovnih pogajanjih odrekli naše upravičene zahteve po priključitvi slovenskega ozemlja k novi Jugoslaviji, jasno govori, da bi bili jalovi vsi naporji za zeleno mizo, če bi Angloameričani zasedli Slovenijo.

Tovariši! Pri tem je treba opozoriti, s kakšno prepričevalnostjo pobijajo ti dogodki obtožbe naših današnjih kritikov. S temi gorostastnimi kritikami skušajo ne samo oblatiti naše voditelje, marveč tudi omalovaževati pomen naše borbe. Očitajo nam antisovjetizem, nacionalizem, ošabnost, trmoglavost, očitajo nam, da hočemo sami graditi socializem, da smo na poti v imperialistični tabor, da se odrekamo revolucionarni borbi itd. Natolcujejo, da zanikamo odločilno vlogo Sovjetske zveze. Nikomur v naši Partiji ni prišlo na misel, da bi zanikal odločilno vlogo Sovjetske zveze, ki je ustvarjala pogoje za zmagovitost v naši lastni borbi. Nihče od teh kritikov pa ne more videti zgodovinskih dejstev tudi zaključnega obdobja vojne proti nemškim okupatorjem naše osvobodilne borbe. Toda ta dejstva se s klevetami ne daje spraviti s poti.

Ponavljamo, navajanje teh momentov ni v nikaki zvezi z očitki kritikov, da omalovažujemo odločilno vlogo Sovjetske zveze tako v vojni, kakor tudi po vojni. Samo sovražnik Sovjetske zveze bi mogel kaj takega storiti. Mi pa tudi spričo takih očitkov nimamo pravice ne pred svojim ljudstvom, ne pred svojo zgodovino zamolčati taka dejstva.

Po vsej tej nezaslišani klevetniški gonji, ki se vodi danes proti našemu vod-

stvu, proti naši Partiji in s tem logično tudi proti našim narodom, dobivamo vtis, da postajajo besede več vredne kot dejanja. Mi smo z dejanji dokazovali ljubezen do Sovjetske zveze, do veličastnih naporov njene armade za zlom fašističnega imperializma. Naši narodi — in tudi slovenski — so pod vodstvom CK KPJ in tovariša Tita napeli vse svoje sile za zmago nad fašizmom in s tem tudi za našo lastno osvoboditev, zmagali smo samo za to, ker nam je bila vzor VKP(b), zato, ker smo nauk Lenina in Stalina ustvarjali na našem terenu.

Kljub temu, da je naša borba proti imperializmu tolikanj jasna, kljub temu, da smo preprečili nakane za vsidranje imperializma na Balkanu in preprečili prodiranje njihovega vpliva na vzhodno Evropo, nas obtožujejo, da popuščamo zapadu in prehajamo v njihov tabor. Toda z delom bo naša Partija zagotovila, da bodo naša dejanja ostala svetla v zgodovini, klevete pa madež za tiste, ki jih govorijo in pišejo.

V nadaljevanju svojega poročila je tovariš Marinko prikazal, kako težke naloge je morala Partija izvršiti po dokončni osvoboditvi. Oborožena revolucija je bila izvršena, toda pred KPS je bila ogromna gospodarska naloga: obnoviti je bilo treba proizvodnjo, promet, zagotoviti prehrano. Treba je bilo zgraditi ljudsko oblast z vsemi njenimi temeljnimi socialnimi spremembami in utrditi pridobitve ljudske revolucije.

Nato je tovariš Marinko primerjal predvojno stanje v Sloveniji z današnjim in med drugim navedel naslednje podatke:

Proizvodnja slovenske industrije in rudarstva se je po osvoboditvi dvignila nasproti letu 1939 na 109 odstotkov v letu 1946, na 144 odstotkov v letu 1947 in bo v letu 1948 presegla 170 odstotkov. Število zaposlenih v industriji in rudarstvu se je od 73.000 v letu 1939 dvignilo na 80.000 v letu 1946, na 107.000 v letu 1947 in na 121.000 v prvi polovici leta 1948. Celotno število zaposlenih v Sloveniji se je pove-

čalo za 60.000 do 70.000, s čimer je bila brezposelnost v Sloveniji likvidirana enkrat za vselej.

Ti podatki dovolj močno govorijo o ogromni prednosti socialističnega gospodarstva in o tem, da se po petletnem planu Slovenija z naglimi koraki nadalje industrializira, kar dokazuje, da politika odstranjanja zaostalosti gospodarsko manj razvitih republik prav nič ne zavira razvoja Slovenije, ampak ga celo pospešuje.

Nato je govoril o zunanji politični važnosti uspehov pri graditvi socializma in dejal:

»Zavedati se moramo, da smo na meji kapitalističnega sveta, da smo po eni strani najbolj izpostavljeni vplivom imperialistične reakcije, po drugi strani pa naši uspehi, ki jih dosegamo kljub naporom reakcije, da nas na tem polju zatre, pomenijo ogromno pomoč tudi osvobodilnemu gibanju Slovencev, ki so ostali onstran krivičnih mej. Z našimi uspehi na področju socialistične graditve dokazujemo svetu našo revolucionarno doslednost proti imperialistični reakciji. Z našo borbo in uspehi na področju gradnje socializma bomo najuspešneje tolkli imperialistično reakcijo na naših mejah, dajali bomo vzpodbudo osvobodilnemu gibanju in paralizirali strašno zablodo naših »kritikov« Informbiroja, ki gre na roko izključno samo imperialistični reakciji.

Mislim, da je za vse naše članstvo, za vse naše delovne množice popolnoma jasno, da bo Partija, ki je rastla in se kovala v neposredni stalni borbi s kapitalizmom in na tej fronti izvojevala strahovite bitke, tudi v bodoče nadaljevala to pot. Zato so toliko bolj gorostastna razna natolcevanja. Vsa dnevna praksa na aktualni notranji fronti, borba proti kapitalističnim ostankom, vsa aktivnost našega državnega in partijskega vodstva z dneva v dan potrjujejo dosledno protimperialistično politiko.

Po osvoboditvi je naš interes očitno in nadaljnje razvijanje pridobitev naše revolucije, naš petletni plan in vsi naši na-

pori za graditev socializma zahtevajo ohranitev miru, boj proti netilcem vojne, razkrinkavanje in paraliziranje vseh sovražnih poizkusov krniti naše pridobitve, ovirati naš razvoj. Pa ne samo to, politika naše Partije proti imperializmu, jačanje socialistične in mednarodne demokratične fronte se odraža v dejstvih tudi na vseh mednarodnih popriščih. Naše zvestobe taboru socializma s Sovjetsko zvezo na čelu ne more zabrisati in omajati nikako natolcevanje. Dočim pa imamo za našimi mejami, zlasti na severni in zapadni, za ves svet očitne dokaze, kako sramotilna gonja, ki jo je izzvala resolucija Informbiroja, služi samo imperialistični reakciji, služi razbijanju demokratičnega in osvobodilnega gibanja.

Kakor koli nam očitajo nacionalizem in izdajo mednarodne socialistične fronte, je resolucija Informbiroja stvarno razbohotila oportunizem in šovinistično nastrojenje, ki v sosednih Partijah še ni bilo iztrebljeno. Skrita imperialistična agencija je s to gonjo dobila krinko za svoj javni nastop. To, kar počenjajo razni Vidali v imenu marksizma-leninizma, more pri poštenih revolucionarjih izzvati samo ogorčenje.

Tovariš Marinko je po tem naglasil, da je resolucija Informbiroja postavila KPS pred eno najtežjih preizkušenj prav zaradi tega, ker je doživela napad od strani, odkoder ga je najmanj pričakovala. Toda Partija se v tej preizkušnji krepi, utrjuje in teoretično usposablja, kar daje še večjo vzpodbudo njenemu ustvarjalnemu elanu. Svoj govor je tovariš Marinko zaključil:

»S V. kongresom KPJ smo dobili poleg programa in statuta dragoceno gradivo za usposabljanje Partije za nove naloge, po kongresu smo dobili vrsto novih člankov in razprav, ki politično in teoretično objasnjujejo stališče KPJ, ki osvetljuje našo jasno perspektivo; zato je upravičeno prepričanje, da bo II. kongres KP Slovenije s prav tako enodušnostjo kakor V. kongres KPJ potrdil in pozdravil stališče CK KPJ in mu kakor doslej tudi v naprej izrazil popolno zaupanje. Upravičeno je pričakovanje, da bo II. kongres KPS s svojo analizo dosedanjega dela podkrepil našo nadaljnjo borbo. Izkušnje, ki jih imamo za seboj, bodo dragocen pripomoček, da se široke množice novega članstva obogatijo s temi izkušnjami in usposobijo za nadaljnjo borbo na področju graditve socializma.«

Pravi obraz jugoslovanskih beguncev v Pragi

Beograd, (Tanjug). »Borba« objavlja pismo, ki ga je Rajko A. Popović, bivši korektor lista »Nova Borba«, ki ga izdaja skupina jugoslovanskih beguncev v Pragi, pred svojim begom iz Češkoslovaške poslal članu Centralnega komiteja Komunistične partije Češkoslovaške Gemenderju in v katerem razkriva delovanje te skupine, ki ji načeljuje bivši jugoslovanski tiskovni ataše v Washingtonu Slobodan Lala Ivanović.

V pismu poudarja, da je med svojim bivanjem v Pragi večkrat zaman poskušal razgovarjati se z njim o vseh problemih, ki so se pojavili v zvezi z njegovo opredelitvijo za resolucijo Informbiroja, in sicer z namenom, da bi mu razložil svoje mišljenje o delu in vedenju ljudi, katerim nudijo v Češkoslovaški gostoljubnost in ki so se zbrali pod firmo »jugoslovanskih novinarjev« v Pragi. Prav tako mu je hotel pojasniti mnoga vprašanja, ki so mu bila v zvezi z resolucijo nerazumljiva. Po skupnem delu z voditelji tako imenovanega kluba jugoslovanskih novinarjev, je rečeno v tem pismu, sem prišel do trdnega prepričanja, da se vsi ti ljudje niso postavili na stran resolucije iz poštenih namenov in želje, da bi pomagali ohraniti enotnost mednarodnega delavskega gibanja ter da bi prispevali k čim hitrejši rešitvi tega žalostnega položaja, ampak zato, da bi zadovoljili svoje boljše častihlepne zahteve, zamišljajoč si že sedaj, kako bodo sedeli po »prevzemu oblasti« v Jugoslaviji na ministrskih stolčkih. Kot taki prištevajo sebe že med elito, ki ima pravico udobno živeti v hotelu »Parizu« in vili »Pri stari Boleslavi«, ki ste jo jim dali na razpolago. Lala Ivanović, Pero Dragila in drugi »Amerikanci« imajo pri sebi lepe vsote dolarjev, ki jih po potrebi menjajo na črni borzi po 500 češkoslovanskih kron. Vsi drugi, ki niso uvrščeni v

to elito, so bili prisiljeni baviti se po »navodilu« teh »voditeljev« s črno borzo, zaradi česar je nekatere od njih, kot vam je gotovo znano, pozvala vaša policija. Meni je n. pr. dejal vodja »kluba novinarjev« Lala Ivanović, ko sem prišel k njemu po pomoč, naj vzpostavim stik s tukajšnjimi lahkoživkami, od katerih bom prav gotovo lahko izvel denar. Glejte, taki ljudje so si zadali nalogo mobilizirati »zdrave sile« v »boju« proti vodstvu naše Partije. Človek, ki zlasti uživa zaupanje elite, je bivši agent gestapa Miodrag Popović, ki je pobegnil pred kaznijo iz naše države, čim je zvedel, da so oblasti v Jugoslaviji dobile podatke o njegovi volunski delavnosti v korist Nemcev, in se izjavil za resolucijo Informbiroja.

Kot korektor »Nove Borbe« sem bil priča, kako gnusnih laži se poslužujejo ti ljudje, da bi si ustvarili v odnosu do našega Centralnega komiteja in odnosu do VKP (b) čim trdnjše položaje. S podobnimi lažmi so premamili tudi vas in odgovorne funkcionarje ČSR, zatrjujoč, da je večina naših gospodarskih učencev proti današnjemu našemu vodstvu. Znano je, kako bedno so propadli vsi njihovi poskusi in kako so jih naši ponosni mladinci opljuvali, ko so prihajali v domove in jih snubili. V svojo sramoto sem bil tudi jaz določen skupno s tovarišem Kostom, ki dela v vašem Centralnem komiteju in je bil upravitelj doma učencev v ulici Jana Masaryka, da bi skupno snubila naše mladince. Ko pa je tov. Kosta zvedel za neuspešno akcijo snubljenja v drugih domovih, je odklonil, da bi šel z menoj.

S temi svojimi lažmi so spravili kakor je znano, tudi vas v zelo neugoden položaj pred češko javnostjo.

Predolgo bi trajalo, če bi vam tu prikazal vsa konkretna dejstva, ki karakte-

rizirajo to skupino, ki je pod videzom »zdravih sil« pod vašo zaščito. Svetoval bi vam, da se bolj zanimate za preteklost in sedanje delo teh ljudi, ki vas že zdaj obrekujejo, da ste oportunisti in da niste po njihovem mnenju izpolnili vseh njihovih zahtev. Nikar naj vas ne iznenadi, če bi ti ljudje nekega dne izdali VKP(b) in vašo Partijo in prešli za denar k našim skupnim sovražnikom — imperialističnim zasluževalcem.

Mislim, da bo koristno, je rečeno nadalje v pismu, da vam prav tako omenim, da sem se razgovarjal z mnogimi in mnogimi poštenimi člani vaše Partije, ki so me osebno nagovarjali, naj se vrnem v svojo državo, in obsojajo to revno skupino izdajalcev naše države, ki je stalni vir motenj med našimi bratskimi narodi. Hvaležen sem tem tovarišem, ki so name pozitivno vplivali in mi omogočili, da sem prišel do potrebnih sredstev, s katerimi se bom mogel vrniti v svojo državo.

Od trenutka, ko je bila objavljena resolucija in ko sem se trdno odločil stopiti na stran tistih, ki so obtoževali našo Partijo, pa do danes, sem se stalno boril in vztrajno iskal dejstva, ki bi mi potrdila resničnost v resoluciji navedenih obtožb.

Toda najti nisem mogel nikakih dokazov. Prav tako sem videl, da so bila prepričavanja mojih voditeljev, da bodo današnje državne oblasti v nekaj tednih padle, popolnoma samovoljna in nesmiselna. Prav v nasprotju s tem sem se mogel prepričati, spremljajoč razvoj dogodkov v Jugoslaviji, da je ostala enotnost naše Partije in našega ljudstva neomajna, kakor pred objavo resolucije. Jugoslavija vsak dan dokazuje, da stoji trdno ob veliki Sovjetski zvezi in državah ljudskih demokrati.

V pismu je naveden kot datum: Praga, 7. novembra 1948. leta.